Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDU PRO VEŘEJNOU SLUŽBU

EVROPSKÉ UNIE (prvního senátu)

6. října 2015*

„Veřejná služba — Akreditovaní parlamentní asistenti — Článek 266 SFEU — Opatření vyplývající ze zrušujícího rozsudku Soudu — Zrušení rozhodnutí o propuštění — Zrušení rozhodnutí o zamítnutí žádosti o pomoc podané na základě článku 24 služebního řádu — Rozsah povinnosti poskytnout pomoc v případě neúplného důkazu o obtěžování — Povinnost OOUS provést správní šetření — Možnost úředníka nebo zaměstnance zahájit vnitrostátní soudní řízení — Poradní výbor zabývající se obtěžováním a jeho prevencí na pracovišti, který se zabývá stížnostmi akreditovaných parlamentních asistentů vůči členům Parlamentu — Postavení a výsady — Majetková a nemajetková újma“

Ve věci F-132/14,

jejímž předmětem je žaloba podaná na základě článku 270 SFEU, použitelného na Smlouvu o ESAE na základě článku 106a této smlouvy,

CH, bývalá akreditovaná parlamentní asistentka Evropského parlamentu, s bydlištěm v Bruselu (Belgie), zastoupená L. Levi, C. Bernard-Glanzem a A. Tymen, advokáty,

žalobkyně,

proti

Evropskému parlamentu, zastoupenému E. Tanevou a M. Dean, jako zmocněnkyněmi,

žalovanému,

SOUD PRO VEŘEJNOU SLUŽBU (první senát),

ve složení R. Barents, předseda, E. Perillo a J. Svenningsen (zpravodaj), soudci,

vedoucí soudní kanceláře: W. Hakenberg,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatého se souhlasem účastníků řízení, rozhodnout bez jednání na základě čl. 59 odst. 2 jednacího řádu,

vydává tento

* Jednací jazyk:francouzština.

Rozsudek

1 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 17. listopadu 2014 podala CH projednávanou žalobu směřující:

— ke zrušení rozhodnutí Evropského parlamentu ze dne 3. března 2014, kterým tento orgán odmítl z titulu opatření vyplývajících z rozsudku ze dne 12. prosince 2013, CH v. Parlament (F-129/12, EU:F:2013:203, dále jen „rozsudek CH“), ve smyslu článku 266 SFEU zahájit správní šetření směřující k prokázání existence skutečností obviňujících člena Parlamentu, oznámených v její žádosti o pomoc podané dne 22. prosince 2011;

— ke zrušení rozhodnutí Parlamentu ze dne 2. dubna 2014, kterým jí Parlament odmítl zaplatit částku 5 686 eur odpovídající rozdílu odměny, o které žalobkyně tvrdí, že na ni měla nárok z titulu opatření vyplývajících z rozsudku CH ve smyslu článku 266 SFEU;

— ke zrušení rozhodnutí Parlamentu ze dne 4. srpna 2014, kterým Parlament zamítl stížnost podanou žalobkyní proti oběma výše uvedeným rozhodnutím ze dne 3. března a ze dne 2. dubna 2014;

— k uložení povinnosti Parlamentu zaplatit žalobkyni částku 144 000 eur a 60 000 eur z titulu náhrady její majetkové a nemajetkové újmy.

Právní rámec

1. *Smlouva o fungování Evropské unie*

2 Podle článku 266 SFEU „[o]rgán, instituce nebo jiný subjekt, jehož akt byl prohlášen za neplatný [unijním soudem] nebo jehož nečinnost byla prohlášena za odporující Smlouvám, je povinen přijmout opatření vyplývající ze [zrušujícího] rozsudku“. Toto ustanovení upřesňuje, že „[t]ato povinnost se netýká povinností, které mohou vyplynout z použití čl. 340 druhého pododstavce [SFEU]“, který stanoví, že „[v] případě mimosmluvní odpovědnosti nahradí Unie v souladu s obecnými zásadami společnými právním řádům členských států škody způsobené jejími orgány nebo jejími zaměstnanci při výkonu jejich funkce“.

2. *Služební řád Evropské unie*

3 Článek 12a odst. 3 služebního řádu Evropské unie, ve znění použitelném na spor (dále jen „služební řád“), stanoví:

„ ‚Psychickým obtěžováním‘ se rozumí každé nepřístojné chování, které trvá po delší dobu, je opakované nebo systematické a zahrnuje mluvené nebo psané projevy, úmyslná jednání nebo gesta učiněná úmyslně, které mohou těžce poškodit osobnost, důstojnost nebo fyzickou či psychickou integritu člověka.“

4 Článek 24 služebního řádu stanoví:

„Unie pomáhá všem úředníkům zejména při postupu proti jakékoli osobě, která se dopustila vyhrožování, urážky nebo pomluvy nebo jiného útoku vůči osobě nebo majetku, kterému je tato osoba nebo člen její rodiny vystavena z důvodů svého postavení nebo služebních povinností.

Společně a nerozdílně nahradí úředníkovi škody utrpěné v takových případech, pokud úředník nezpůsobil škodu úmyslně nebo hrubou nedbalostí a nemůže-li získat náhradu způsobené škody od jejího původce.“

3. *Pracovní řád ostatních zaměstnanců Evropské unie*

5 Pracovní řád ostatních zaměstnanců Evropské unie (dále jen „PŘOZ“), ve znění použitelném na spor, se vztahuje na základě svého článku 1 na „zaměstnance zaměstnané na základě smlouvy Unií“, a zejména na zaměstnance, který má postavení akreditovaného parlamentního asistenta (dále jen „APA“). V tomto ohledu článek 5a PŘOZ stanoví:

„Pro účely [PŘOZ] se ‚[APA]‘ rozumějí osoby, které byly vybrány jedním nebo více poslanci a jsou na základě přímé smlouvy přijaty […] [P]arlamentem, aby poskytovaly přímé asistenční služby v prostorách […] [P]arlamentu na jednom z jeho tří pracovišť, a to pod vedením a z pověření dotyčných poslanců a v rámci vztahu založeného na vzájemné důvěře vyplývající z možnosti vlastního výběru podle článku 21 rozhodnutí […] [P]arlamentu 2005/684/ES, Euratom ze dne 28. září 2005 o přijetí statutu poslanců […] [P]arlamentu [(Úř. věst. L 262, s. 1)].“

6 PŘOZ obsahuje hlavu VII, nadepsanou „Parlamentní asistenti“ a věnovanou APA, složenou z článků 125 až 139, a pro účely jejíhož uplatňování přijme – podle čl. 125 odst. 1 – „[…] [P]arlament vnitřní rozhodnutí, kterým stanoví prováděcí opatření“.

7 Článek 127 PŘOZ stanoví:

„Články 11 až 26a služebního řádu se použijí obdobně. S patřičným přihlédnutím zejména ke zvláštní povaze funkcí a povinností [APA] a ke vzájemné důvěře, jež má být příznačná pro profesionální vztah mezi [APA] a poslancem nebo poslanci […] [P]arlamentu, jimž asistenti poskytují služby, zohlední prováděcí opatření související s touto oblastí, která budou přijata podle čl. 125 odst. 1 [PŘOZ], zvláštní povahu profesionálního vztahu mezi poslanci a jejich [APA]“.

8 Článek 128 odst. 2 první věta PŘOZ stanoví, že „[APA] si vybírá nebo vybírají poslanec nebo poslanci […] [P]arlamentu, jemuž nebo jimž bude poskytovat služby“.

9 Podle čl. 13 odst. 1 rozhodnutí kanceláře Parlamentu ze dne 14. dubna 2014, přijatého na základě čl. 125 odst. 1 PŘOZ, totožného v tomto ohledu s čl. 13 odst. 1 předchozího pozměněného rozhodnutí Parlamentu ze dne 9. března 2009, je APA přijat Parlamentem na základě výslovné žádosti člena nebo členů tohoto orgánu, kterým bude poskytovat služby.

4. *Vnitřní pravidla týkající se poradních výborů zabývajících se obtěžováním a jeho prevencí na pracovišti*

10 Dne 21. února 2006 přijal Parlament k provedení článku 12a služebního řádu „[v]nitřní pravidla týkající se poradního výboru zabývajícího se obtěžováním a jeho prevencí na pracovišti […]“ (dále jen „vnitřní pravidla v oblasti obtěžování“). Z článku 9 těchto vnitřních pravidel vyplývá, že každý zaměstnanec tohoto orgánu, který čelí problému, který by mohl být obtěžováním, nebo se domnívá, že tento problém existuje v jeho pracovním okolí, se může obrátit na výbor zabývající se obtěžováním a jeho prevencí (dále jen „obecný poradní výbor“), který se skládá z šesti členů, jmenovaných generálním tajemníkem Parlamentu, z nichž dva jsou určeni výborem zaměstnanců a jeden lékařskou službou orgánu. Článek 11 vnitřních pravidel v oblasti obtěžování stanoví, že každý zaměstnanec, který se pokládá za oběť obtěžování, musí být obecným poradním výborem vyslechnut do deseti pracovních dnů ode dne, kdy o to požádal. Podle článků 12 až 14 vnitřních pravidel v oblasti obtěžování může obecný poradní výbor, považuje-li to za vhodné, vedení doporučit způsob řešení problému; aby zajistil navazující kroky, musí uvedený výbor zůstat v kontaktu s dotyčným zaměstnancem, a je-li to nutné, s jeho nadřízenými; a pokud problém přetrvává, předá tento výbor generálnímu tajemníkovi Parlamentu důvěrnou zprávu, která obsahuje návrh kroku nebo kroků, které je třeba podniknout, a jeví-li se to vhodné, může ho požádat o udělení pokynů k provedení podrobného šetření.

11 Dne 14. dubna 2014 kancelář Parlamentu přijala s ohledem na zvláštní situaci APA, zdůrazněnou rozsudkem CH, vnitřní úpravu, jejímž cílem bylo zřízení poradního výboru zabývajícího se obtěžováním a jeho prevencí na pracovišti příslušného pro spory mezi APA a členy Parlamentu (dále jen „vnitřní pravidla pro APA v oblasti obtěžování“). Poradní výbor zabývající se obtěžováním a jeho prevencí na pracovišti příslušný pro spory mezi APA a členy Parlamentu (dále jen „zvláštní poradní výbor pro APA“) se skládá z pěti členů, jmenovaných předsedou Parlamentu: tří kvestorů orgánu, přičemž kvestory Parlamentu v počtu pěti zasedajícími v kolegiu jsou členové Parlamentu volení ostatními členy Parlamentu ke správě správních a finančních úkolů, které se bezprostředně týkají členů Parlamentu; jednoho člena jmenovaného výborem pro APA uvedeným v čl. 126 odst. 2 druhým pododstavcem PŘOZ, zatímco poslední člen, předseda obecného poradního výboru, zastupuje správu Parlamentu. Zvláštní poradní výbor pro APA, kterému předsedá některý z kvestorů, má za hlavní úkol „předcházet nebo ukončovat jakékoli obtěžování APA“ a „plnit smírčí a informační úlohu“.

12 V tomto ohledu na základě článku 10 vnitřních pravidel pro APA v oblasti obtěžování zvláštní poradní výbor pro APA předá po vyslechnutí dotčených osob, údajné oběti a obtěžovatele, důvěrnou zprávu kolegiu kvestorů. Tato důvěrná zpráva musí obsah popis obvinění, podrobnosti řízení, závěry zvláštního poradního výboru pro APA a návrhy týkající se dalších kroků, případně s návrhem kolegiu kvestorů, aby pověřilo zvláštní poradní výbor pro APA provedením vyčerpávajícího šetření. Článek 11 vnitřních pravidel pro APA v oblasti obtěžování stanoví, že „[j]e-li [zvláštní poradní výbor pro APA] pověřen provedením takového šetření, předá své závěry a případná doporučení [k]vestorům“, zatímco článek 12 těchto vnitřních pravidel stanoví zejména, že kvestoři „písemně sdělí [zvláštnímu poradnímu výboru pro APAa] opatření, která hodlají přijmout, včetně případně toho, zda doporučí [p]ředsedovi [Parlamentu], aby uložil dotčenému poslanci sankci v souladu s články 9 a 153 jednacího řádu Parlamentu […]“.

Skutečnosti předcházející sporu

1. *Skutečnosti, které vedly k rozsudku CH*

13 Dne 1. října 2004 byla žalobkyně přijata Parlamentem jako APA proto, aby poskytovala služby panu B., členovi Parlamentu, na základě smlouvy, která měla uplynout na konci volebního období 2004/2009.

14 Po ukončení parlamentního mandátu pana B. byla žalobkyně přijata Parlamentem od 1. prosince 2007, a to až do konce volebního období, jako APA proto, aby poskytovala služby paní P., nové člence Parlamentu, která nahradila pana B. po zbývající dobu mandátu.

15 S účinností od 1. srpna 2009 byla žalobkyně přijata Parlamentem jako APA, aby poskytovala služby paní P. během volebního období 2009/2014. Byla zařazena do třídy 14 funkční skupiny II. Nicméně novou smlouvu, uzavřenou dne 1. září 2010, která nahradila smlouvu předchozí, byla žalobkyně zaměstnána za účelem výkonu totožných funkcí, ale tentokrát ve třídě 11 funkční skupiny II (dále jen „pracovní smlouva“ nebo „smlouva APA“).

16 Od 27. září 2011 byla žalobkyně v pracovní neschopnosti, která byla prodloužena až do 19. dubna 2012.

17 Dne 28. listopadu 2011 žalobkyně seznámila obecný poradní výbor se svými obtížemi v práci vyplývajícími podle jejích slov z chování paní P. vůči ní.

18 E-mailem ze dne 6. prosince 2011 se žalobkyně dotázala členů obecného poradního výboru na kroky, které má učinit k „podání stížnosti“. Poté e-mailem ze dne 12. prosince 2011 – za účelem prokázání obtěžování, jehož měla být obětí z důvodu jednání členky Parlamentu, které poskytovala služby – žalobkyně zaslala všem členům uvedeného výboru, jakož i generálnímu tajemníkovi Parlamentu,

e-mail zaslaný téhož dne paní P., ve kterém jí popsala svůj zdravotní stav. Nakonec se žalobkyně obrátila e-mailem ze dne 21. prosince 2011 na předsedu obecného poradního výboru se žádostí o schůzku.

19 Dne 22. prosince 2011 žalobkyně podala u generálního tajemníka Parlamentu žádost o pomoc podle článku 24 služebního řádu (dále jen „žádost o pomoc“), v níž tvrdila, že se stala obětí psychického obtěžování ze strany paní P., a žádala o přijetí opatření k zákazu styku, jakož i zahájení správního šetření.

20 Dne 6. ledna 2012 zaslala paní P. oddělení pro přijímání a přeložení zaměstnanců ředitelství pro lidské zdroje generálního ředitelství pro personál generálního sekretariátu Parlamentu písemnou žádost o ukončení smlouvy APA žalobkyně (dále jen „žádost o ukončení smlouvy“). Dne 18. ledna 2012 paní P. potvrdila žádost o ukončení smlouvy.

21 Rozhodnutím orgánu oprávněného k uzavírání smluv Parlamentu (dále jen „OOUS“) ze dne 19. ledna 2012 byla smlouva APA žalobkyně ukončena s účinností od 19. března 2012 z údajného důvodu narušení vztahu důvěry (dále jen „rozhodnutí o propuštění“). Žalobkyně byla zbavena pracovních povinností v průběhu výpovědní doby, která byla dvouměsíční, a sice od 19. ledna do 19. března 2012. Na podporu důvodu vycházejícího z narušení vztahu důvěry OOUS uvedl, že ho paní P informovala, že žalobkyně neměla nezbytné dovednosti, aby sledovala práci některých parlamentních výborů, jejichž je členkou, a že se žalobkyně rovněž dopouštěla nepřijatelného chování jak vůči ní, tak vůči jiným poslancům a jejich APA.

22 Dopisem ze dne 15. března 2012 byla žádost o pomoc zamítnuta generálním ředitelem generálního ředitelství pro personál v postavení OOUS z toho důvodu, že bez ohledu na to, zda APA mohla mít nárok na pomoc na základě článku 24 služebního řádu, stala se žádost o pomoc žaloby týkající se přijetí opatření zákazu styku a provedení správního šetření bezpředmětnou, neboť s ohledem na rozhodnutí o propuštění, které bylo mezitím přijato, již žalobkyně nevykonávala profesní činnost v Parlamentu (dále jen „rozhodnutí o zamítnutí žádosti o pomoc“).

23 Dne 30. března 2012 podala žalobkyně u generálního tajemníka Parlamentu stížnost podle čl. 90 odst. 2 služebního řádu proti rozhodnutí o propuštění. Dne 22. června 2012 podala žalobkyně rovněž stížnost na tomtéž základě služebního řádu proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o pomoc.

24 Rozhodnutím ze dne 20. července 2012 generální tajemník Parlamentu zčásti vyhověl stížnosti proti rozhodnutí o propuštění s tím, že rozhodl odložit datum ukončení smlouvy žalobkyně na 20. června 2012 kvůli její nemocenské potvrzené lékařským osvědčením až do 19. dubna 2012. Naopak potvrdil opodstatněnost rozhodnutí o propuštění, a to s odkazem na nemožnost, uznanou judikaturou zejména v bodě 149 rozsudku ze dne 7. července 2010, Tomas v. Parlament (F-116/07, F-13/08 a F-31/08, EU:F:2010:77), přezkoumat existenci nebo ztrátu vztahu důvěry, přičemž tato nemožnost se týká zčásti přezkumu důvodů předložených k odůvodnění neexistence nebo ztráty tohoto vztahu důvěry.

25 V každém případě se generální tajemník Parlamentu domníval, že žalobkyně nepředložila důkaz o zjevných pochybeních, kterými by byly stiženy skutečnosti předložené k odůvodnění narušení vztahu důvěry, zatímco Parlament věděl o několika profesních pochybeních žalobkyně zejména ve vztahu k včasnosti předložení legislativních pozměňovacích návrhů, které mohly být založeny do spisu, o nedostatku slušnosti ve vztahu ke členovi Parlamentu z jiného členského státu, než ze kterého je paní P., nebo dále o drzém chování žalobkyně vůči nové APA přijaté proto, aby poskytovala služby paní P., a o nedostatku slušnosti vůči paní P. za přítomnosti ředitele jednoho podniku. Jeden vyučující doprovázející skupinu studentů na návštěvě v prostorách orgánu si rovněž stěžoval na nedostatek slušnosti ze strany žalobkyně.

26 Nakonec podle generálního tajemníka Parlamentu okolnost, že žalobkyně podala žádost o pomoc, nemohla zabránit rozhodnutí o propuštění, které se v důsledku zjevného narušení vztahů mezi paní P. a žalobkyní stalo nevyhnutelným.

27 Kromě toho, rozhodnutím ze dne 8. října 2012 generální tajemník Parlamentu jako OOUS zamítl stížnost proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o pomoc, když zdůraznil, že zatímco „sdělil [žalobkyni] na podporu rozhodnutí o propuštění OOUS [její] nepřijatelné chování […] a přesné, přezkoumatelné skutečnosti, ke kterým došlo za přítomnosti svědků, [žalobkyně] předložila tvrzení, které nedokládal žádný důkaz“. Žalobkyni bylo rovněž odpovězeno, že opatření, která navrhovala, nebyla v obecné rovině „v každém případě slučitelná se zvláštní povahou blízkých a důvěrných vztahů, kterými nutně jsou vztahy poslance s jeho [APA]“, že zejména opatření zákazu styku by nemělo nejmenší smysl, neboť by znamenalo zabránit jakémukoli skutečnému pracovnímu vztahu mezi členem Parlamentu a jeho APA, a že z praktického hlediska nemohl Parlament znovu přidělit žalobkyni k jinému členovi orgánu, neboť pouze člen Parlamentu může požádat OOUS o přijetí APA podle svého výběru. Generální tajemník Parlamentu v souvislosti se žádostí o zahájení správního šetření rovněž zdůraznil, že rozsudek ze dne 8. února 2011, Skareby v. Komise (F-95/09, EU:F:2011:9), na který se žalobkyně v tomto ohledu odvolávala, není použitelný na projednávaný případ, neboť členové Parlamentu nepodléhají služebnímu řádu, tedy ani jeho článku 12a, takže se na ně nemohou vztahovat disciplinární sankce ani jim OOUS nemůže nařídit, aby se účastnili správního šetření, a to i kdyby taková účast byla zásadní.

28 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 31. října 2012, zapsaným do rejstříku pod číslem F-129/12, se žalobkyně v podstatě domáhala zrušení rozhodnutí o propuštění a rozhodnutí o zamítnutí žádosti o pomoc, jakož i uložení povinnosti Parlamentu, aby jí zaplatil částku 120 000 eur z titulu náhrady škody.

29 Dne 12. prosince 2013 Soud rozsudkem CH, proti kterému nebyl podán kasační opravný prostředek, a stal se tedy pravomocným, zrušil rozhodnutí o propuštění a rozhodnutí o zamítnutí žádosti o pomoc. Mimoto „s přihlédnutím k velice znepokojivým podmínkám, za nichž bylo přijato rozhodnutí o propuštění a rozhodnutí o zamítnutí žádosti o pomoc“, uložil Soud Parlamentu povinnost zaplatit žalobkyni částku 50 000 eur z titulu náhrady vzniklé nemajetkové újmy (rozsudek CH, bod 65).

2. *K opatřením vyplývajícím z rozsudku CH přijatým Parlamentem*

30 V návaznosti na rozhodnutí o propuštění zrušené rozsudkem CH pobírala žalobkyně podporu v nezaměstnanosti od data účinnosti rozhodnutí o propuštění až do 23. ledna 2013, kdy byla zaměstnána belgickým soukromým zaměstnavatelem (dále jen „soukromý zaměstnavatel“), který byl následně přinucen ji z hospodářských důvodů propustit. Žalobkyně tak pobírala mzdu od soukromého zaměstnavatele od 23. ledna 2013 do 12. března 2014.

31 Dopisem ze dne 15. ledna 2014 navrhla žalobkyně Parlamentu, aby přijal následující opatření k zajištění výkonu rozsudku CH v souladu s článkem 266 SFEU:

— zaplatil jí odměnu od 20. června 2012, data účinnosti protiprávního rozhodnutí o propuštění, do 12. března 2014. V tomto ohledu upřesnila, že za účelem pokrytí rozdílu mezi odměnou, kterou měla obdržet, pokud by nebyla propuštěna, a mzdou, kterou obdržela od soukromého zaměstnavatele do 12. března 2014, jí musí být zaplacena částka 7 402,41 eura;

— znovu ji přijal do stálého zaměstnání v Parlamentu;

— zahájil správní šetření s cílem prokázat existenci skutečnosti oznámených v žádosti o pomoc. V tomto ohledu tvrdila před Parlamentem, že prohlášení učiněná paní P. v řeckém a německém tisku prokazují obtěžování, jehož byla nadále z její strany obětí;

— zajistil, aby negativní skutečnosti vyplývající z žádosti o ukončení smlouvy již nebyly obsaženy v jejím osobním spise;

— převedl nároky na důchod, které dříve nabyla v rámci vnitrostátního režimu, do režimu důchodů Evropské unie.

32 Dne 12. února 2014 se konala schůzka mezi advokáty žalobkyně a zástupci právní služby Parlamentu za účelem projednání rozsahu opatření vyplývajících z rozsudku CH, která měl přijmout Parlament na základě článku 266 SFEU.

33 Dopisem ze dne 3. března 2014 Parlament oficiálně odpověděl na různé návrhy na opatření vyplývající z rozsudku CH předložené žalobkyní ve výše uvedeném dopise ze dne 15. ledna 2014 (dále jen „rozhodnutí ze dne 3. března 2014“).

34 Pokud jde o návrh žalobkyně, aby byla znovu přijata do stálého zaměstnání v Parlamentu, tento orgán uvedl, že takové opatření by bylo zjevně v rozporu s tím, co si žádá výkon rozsudku CH, zejména proto, že na základě bodu 7 odůvodnění nařízení Rady (ES) č. 160/2009 ze dne 23. února 2009, kterým se mění [PŘOZ] (Úř. věst. L 55, s. 1), „žádné ustanovení tohoto nařízení nemůže být vykládáno tak, že umožňuje [APA] privilegovaný nebo přímý přístup k pracovním místům úředníků nebo jiných kategorií zaměstnanců [Evropské unie]“.

35 Za těchto podmínek Parlament vzhledem k osobní povaze pracovního vztahu mezi poslanci a jejich APA sdělil žalobkyni, že její skutečné znovudosazení do funkcí není možné. Parlament v této souvislosti upřesnil, že „jediná možnost spočívá ve znovudosazení [žalobkyně] do funkce, kterou zastávala před rozhodnutím o propuštění [prohlášeným za protiprávní], s tím, že bude zbavena vykonávání odpovídající práce, a to až do konce její [pracovní smlouvy] […] dne 1. července 2014[; t]oto zbavení pracovních povinností je podle všeho rovněž v souladu s povinností řádné péče“. V tomto ohledu se Parlament zavázal, že žalobkyni zaplatí odměny, které jí dlužil od 21. června 2012, data účinnosti rozhodnutí o propuštění, až do konce její pracovní smlouvy, přičemž budou odečteny odměny a podpora v nezaměstnanosti, které navíc během tohoto období obdržela.

36 Parlament dále potvrdil, že žádost o ukončení smlouvy, která byla v dané době podána, nebyla obsažena v osobním spise žalobkyně a že rozhodnutí o propuštění prohlášené Soudem za protiprávní bude ze spisu vyjmuto. Ohledně žádosti o převod nároků na důchod dříve nabytých v rámci vnitrostátního režimu do režimů důchodů Unie Parlament uvedl, že žalobkyně, která sotva získala pět let práce jako APA, nesplňovala podmínku alespoň deseti let služby v rámci Unie proto, aby si mohla nárokovat starobní důchod z rozpočtu Unie.

37 Pokud jde nakonec o návrh na zahájení správního šetření, podaný již v žádosti o pomoc, Parlament uvedl, že „[v] tomto ohledu […] pokud by se [žalobkyně] rozhodla podat žalobu podle vnitrostátního práva proti [paní P.], Parlament by přehodnotil situaci s přihlédnutím k judikatuře vyplývající z [bodu 57] rozsudku CH“.

38 Dopisem ze dne 26. března 2014 předložila žalobkyně s oznámením, že hodlá následně podat stížnost proti rozhodnutí ze dne 3. března 2014, vyjádření, která měla opravit její návrh ze dne 15. ledna 2014 na opatření vyplývající z rozsudku ve třech bodech, což podle jejího názoru nemělo z hlediska Parlamentu představovat problém.

39 První dva procentní body se týkaly zvýšení částky 7 402,41 eura původně požadované žalobkyní za účelem dorovnání odměny dlužné za období od 20. června 2012, data jejího protiprávního propuštění, do 12. března 2014, kdy přestala pobírat odměnu od svého soukromého zaměstnavatele (dále jen „období dvojího příjmu“). V tomto ohledu zaprvé tvrdila, že při výpočtu částek obdržených ze strany jejího soukromého zaměstnavatele neměla být započtena mimořádná odměna za třináctý měsíc ve výši 5 686 eur. Tato mimořádná odměna totiž nepředstavovala část její odměny. Odpovídala naopak předem

vyplacené náhradě za měsíc dovolené, kterou byla povinna si vybrat v rámci následujícího pracovního poměru s novým belgickým soukromým zaměstnavatelem, ale která by nebyla tímto zaměstnavatelem placena. Zadruhé žalobkyně upřesnila, že „při svém [nedobrovolném] odchodu z Parlamentu v únoru 2012“ měla dvouměsíční výpovědní dobu. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí o propuštění bylo zrušeno, se žalobkyně přitom domnívala, že její pracovní poměr má nyní delší trvání, takže jí zakládá nárok na tříměsíční výpovědní dobu. V důsledku toho má podle názoru žalobkyně být i částka ve výši 5 686 eur požadovaná za období dvojího příjmu zvýšena, a to o částku 3 977,43 eura odpovídající platu za další měsíc výpovědní doby, který jí dlužil Parlament.

40 Zatřetí žalobkyně upřesnila, že vzhledem k tomu, že je smluvně vázána s Parlamentem jako APA až do ukončení své smlouvy na konci volebního období, tedy 1. července 2014, má tento orgán povinnost vrátit jí její průkaz APA a její známku ke vjezdu na parkoviště Parlamentu.

41 Dopisem ze dne 2. dubna 2014 (dále jen „rozhodnutí ze dne 2. dubna 2014“) Parlament v odpovědi na doplňující návrhy na opatření vyplývající z rozsudku, podané žalobkyní dne 26. března 2014, nejprve uvedl, že vzhledem k tomu, že judikatura definuje částky, které musí být odečteny z odměn dlužných zpětně osobě, u které se ukázalo, že byla neprávem propuštěna, velmi široce, byl povinen odečíst mimořádnou odměnu za třináctý měsíc, která spadala pod pojem „náhrada“ ve smyslu bodu 71 rozsudku ze dne 13. dubna 2011, Scheefer v. Parlament (F-105/09, EU:F:2011:41). Pokud jde o druhý bod vznesený žalobkyní v jejím dopise ze dne 26. března 2014, Parlament vysvětlil, že vzhledem k tomu, že nepřijal nové rozhodnutí o propuštění, není již otázka výpovědní doby relevantní. Pracovní smlouva byla totiž zachována až do konce volebního období, dne 1. července 2014, a nejednalo se tedy již o propuštění. Nakonec, pokud jde o třetí bod vznesený v dopise ze dne 26. března 2014, Parlament vysvětlil, že „přístup do prostor a parkovišť Parlamentu je doplňkem k výkonu funkcí, jejichž plnění byla [žalobkyně] zbavena až do konce její [pracovní] smlouvy“. Parlament však rozhodl, že předá její žádost oddělení pro akreditaci generálního ředitelství pro bezpečnost generálního sekretariátu Parlamentu.

42 Dne 16. dubna 2014 žalobkyně na základě čl. 90 odst. 2 služebního řádu podala stížnost proti rozhodnutí ze dne 3. března a ze dne 2. dubna 2014. Zaprvé, pokud jde konkrétně o odměnu za třináctý měsíc, kterou nesprávně zahrnula do výpočtu částek obdržených ze strany jejího soukromého zaměstnavatele, žalobkyně upřesnila, že se jednalo o „dvojí příspěvek na dovolenou, který byl vyplacen předem na placenou dovolenou v budoucnu“. Zadruhé, pokud jde o důsledky, které bylo třeba vyvodit ze zrušení rozhodnutí o propuštění, žalobkyně tvrdila, že musí „mít nárok na všechny výhody spojené s[e svou] [pracovní] smlouvou“ až do jejího konce. Z tohoto důvodu byl Parlament povinen jí vrátit nejen její průkaz APA a známku ke vjezdu na parkoviště Parlamentu, ale rovněž obnovit právo na používání pracovní elektronické pošty a na přístup na intranet Parlamentu. V tomto ohledu tvrdila, že její skutečné nedosazení do jejích funkcí APA ji zbavilo možnosti kontaktů zásadních pro její další kariéru a způsobilo jí škodu oceněnou na 15 000 eur. Zatřetí, pokud jde o důsledky, které je třeba vyvodit ze zrušení rozhodnutí o zamítnutí žádosti o pomoc, rozsudek CH nelze chápat podle žalobkyně v tom smyslu, že Soud chtěl podmínit poskytnutí pomoci na základě článku 24 služebního řádu podáním žaloby proti domnělému obtěžovateli u vnitrostátního soudu. Podle žalobkyně Parlament provedl opatření vyplývající z rozsudku CH pouze částečně, čímž jí vznikla nemajetková újma, kterou v této fázi ocenila *ex æquo et bono* na částku 60 000 eur.

43 Dopisem ze dne 6. června 2014 informovala právní služba Parlamentu v rámci opatření vyplývajících z rozsudku CH žalobkyni o existenci vnitřních pravidel pro APA v oblasti obtěžování a o zřízení zvláštního poradního výboru pro APA. Bylo jí tak vysvětleno, že od té doby je uvedený výbor „orgánem příslušným pro posouzení případné stížnosti pro obtěžování ze strany [žalobkyně] a bylo jí „doporuč[eno] […], aby se obrátila na [z]vláštní [poradní výbor pro APA] prostřednictvím jeho sekretariátu“.

44 Dopisem ze dne 20. června 2014 žalobkyně odpověděla, že v návaznosti na zrušení rozhodnutí o zamítnutí žádosti o pomoc měl Parlament tuto žádost, jejímž základem bylo chování paní P., stále k vyřízení. V důsledku toho se žalobkyně tázala na „důvody, proč Parlament […] nepovažoval za užitečné právě v rámci opatření vyplývajících z rozsudku [CH] obrátit se sám a přímo na [zvláštní poradní výbor pro APA], pokud byl tento výbor platně zřízen, což [jí] nebylo dosud potvrzeno“.

45 Dopisem ze dne 4. srpna 2014 zamítl generální tajemník Parlamentu jako OOUS stížnost ze dne 16. dubna 2014 (dále jen „rozhodnutí o zamítnutí stížnosti“). Poté, co připomněl, že žalobkyně již obdržela celkovou částku 9 433,20 eura, která pokrývala rozdíl mezi částkami, které obdržela z titulu podpory v nezaměstnanosti a jako zaměstnankyně soukromého zaměstnavatele v období od 20. června 2012 do 12. března 2014, a platem, který by obdržela za stejné období jako APA, Parlament nejprve uvedl, že pokud jde o období dvojího příjmu, byla částka 5 686 eur stále požadovaná žalobkyní odečtena právem, neboť „odpovídá finanční náhradě za placenou dovolenou nevybranou [žalobkyní] před ukončením její pracovní smlouvy [se soukromým zaměstnavatelem]“.

46 Pokud jde dále o otázku vrácení průkazu APA a známky ke vjezdu na parkoviště, Parlament uvedl, že od 23. dubna 2014 měla žalobkyně možnost si je vyzvednout u oddělení pro akreditaci. Kromě toho Parlament připomněl žalobkyni, že vyhověl její žádosti o elektronickou adresu a přístup na intranet Parlamentu podané v její stížnosti, tedy dne 16. dubna 2014, tím, že jí poskytl elektronickou adresu a přístup na intranet Parlamentu. Vzhledem k tomu, že se Parlament domníval, že tak vyhověl všem žádostem předloženým žalobkyní, aniž jakkoli bránil tomu, aby komunikovala se členy orgánu, zamítl žádosti o náhradu škody předložené žalobkyní.

47 Pokud jde nakonec o opatření, která bylo třeba přijmout v souvislosti se zrušením rozhodnutí o zamítnutí žádosti o pomoc, Parlament zopakoval své stanovisko, vyjádřené v rozhodnutí ze dne 3. března 2014, podle kterého by Parlament v případě, že by se žalobkyně rozhodla podat žalobu k vnitrostátnímu soudu proti paní P., byl připraven přehodnotit situaci s přihlédnutím k bodu 57 rozsudku CH. Parlament se nicméně nezabýval otázkou zahájení správního šetření. Naopak požádal o souhlas žalobkyní s předáním její věci zvláštnímu poradnímu výboru pro APA.

48 Dne 25. listopadu 2014 kancelář Soudu oznámila Parlamentu tuto žalobu. Zvláštní poradní výbor pro APA se sešel na ustanovujícím zasedání následujícího dne, tedy 26. listopadu 2014. Z bodu 2 zápisu z tohoto zasedání vyplývá, že „pokud by to bylo potřebné, lze přizvat na zasedání výboru […] zástupce právní služby [Parlamentu], aby výboru poskytoval poradenství v otázkách právní povahy“. Z bodu 4 tohoto zápisu vyplývá, že „[z]ástupce právní služby informoval členy [zvláštního poradního výboru pro APA] o stanovisku Parlamentu v […] obou věcech údajného obtěžování, [mezi které patřila věc, ve které byl vydán rozsudek CH]“.

49 Dopisem ze dne 17. prosince 2014 předseda zvláštního poradního výboru pro APA předvolal žalobkyni na schůzku se členy uvedeného výboru stanovenou na 28. ledna 2015.

50 Dne 15. ledna 2015 předložila žalobkyně zvláštnímu poradnímu výboru pro APA své písemné vyjádření. Slyšení žalobkyně a paní P. před tímto výborem se konala dne 28. ledna 2015.

Návrhová žádání účastníků řízení a řízení

51 Žalobkyně v podstatě navrhuje, aby Soud:

— zrušil rozhodnutí ze dne 3. března 2014, kterým Parlament odmítl zahájit správní řízení směřující k prokázání existence skutečností oznámených v žádosti o pomoc;

— zrušil rozhodnutí ze dne 2. dubna 2014, kterým jí Parlament odmítl zaplatit dodatečnou částku 5 686 eur, zvýšenou o úroky z prodlení v sazbě stanovené Evropskou centrální bankou (ECB) pro hlavní operace refinancování, zvýšené o dva procentní body;

— zrušil rozhodnutí o zamítnutí stížnosti;

— uložil Parlamentu povinnost nahradit majetkovou újmu, oceněnou na částku 144 000 eur, zvýšenou o úroky z prodlení v sazbě stanovené ECB pro hlavní operace refinancování, zvýšené o dva procentní body;

— uložil Parlamentu povinnost nahradit vzniklou nemajetkovou újmu poskytnutím částky oceněné *ex æquo et bono* na 60 000 eur;

— uložil Parlamentu náhradu nákladů řízení.

52 Parlament navrhuje, aby Soud:

— zamítl žalobu jako neopodstatněnou;

— uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

53 V návaznosti na druhou výměnu spisů účastníků řízení, kterou Soud povolil, účastníci řízení souhlasili s tím, aby byl v projednávané věci uplatněn čl. 59 odst. 2 jednacího řádu. Soud tedy rozhodl na základě tohoto ustanovení, že rozhodne bez jednání, a informoval o tom účastníky řízení dopisem kanceláře ze dne 7. července 2015.

Právní otázky

1. *K předmětu žaloby*

54 Je třeba připomenout, že v souladu se zásadou hospodárnosti řízení může unijní soud rozhodnout, shledá-li, že návrhová žádání směřující proti rozhodnutí o zamítnutí stížnosti nemají samostatný obsah a ve skutečnosti splývají s návrhovými žádáními směřujícími proti rozhodnutí napadenému stížností, že není třeba rozhodovat zvlášť o návrhových žádáních směřujících proti rozhodnutí o zamítnutí stížnosti. Tak tomu může být zejména tehdy, když konstatuje, že rozhodnutí o zamítnutí stížnosti jen potvrzuje rozhodnutí napadené stížností, takže zrušení rozhodnutí o zamítnutí stížnosti by nemělo na právní postavení dotčené osoby jiný dopad než zrušení rozhodnutí napadeného stížností (rozsudky ze dne 21. září 2011, Adjemian a další v. Komise, T-325/09 P, EU:T:2011:506, bod 33, a ze dne 19. listopadu 2014, EH v. Komise, F-42/14, EU:F:2014:250, bod 85).

55 V projednávané věci žalobkyně předložila žádost o přístup na intranet Parlamentu a ke schránce elektronické pošty poprvé ve své stížnosti ze dne 16. dubna 2014 a OOUS na tuto žádost odpověděl v rozhodnutí o zamítnutí stížnosti. Naopak ve všech ostatních bodech rozhodnutí o zamítnutí stížnosti potvrzuje rozhodnutí ze dne 3. března a ze dne 2. dubna 2014, takže v tomto rozsahu není třeba rozhodnout zvlášť o návrhových žádáních na zrušení rozhodnutí o zamítnutí stížnosti, ačkoli odůvodnění obsažené v tomto posledně uvedeném rozhodnutí upřesňuje některé důvody původních rozhodnutí ze dne 3. března a 2. dubna 2014, a musí tak být s ohledem na evolutivní povahu postupu před zahájením soudního řízení rovněž vzato v úvahu při přezkumu legality rozhodnutí ze dne 3. března a 2. dubna 2014, když se má za to, že se uvedené odůvodnění shoduje s těmito posledně uvedenými akty (viz rozsudek ze dne 19. listopadu 2014, EH v. Komise, F-42/14, EU:F:2014:250, bod 86, a citovaná judikatura).

2. *K návrhovým žádáním směřujícím ke zrušení*

56 Svými návrhovými žádáními směřujícími ke zrušení žalobkyně zpochybňuje vhodnost opatření vyplývajících z rozsudku CH přijatých Parlamentem v rozhodnutích ze dne 3. března a 2. dubna 2014 ve vztahu ke dvěma částem opatření, které je třeba přezkoumat postupně, a sice zaprvé opatření souvisejícími se zrušením rozhodnutí o propuštění a zadruhé opatření souvisejícími se zrušením rozhodnutí o zamítnutí žádosti o pomoc.

K opatřením vyplývajícím z rozsudku CH přijatým Parlamentem v souvislosti se zrušením rozhodnutí o propuštění rozsudkem CH

Argumenty účastníků řízení

57 Zaprvé žalobkyně vytýká Parlamentu, že neměl zohlednit ve svých rozhodnutích ze dne 3. března a 2. dubna 2014 částku 5 686 eur z titulu částek, které měly být za účelem výkonu rozsudku CH odečteny od odměn dlužných Parlamentem za období dvojího příjmu. Jedná se totiž nikoli o mimořádnou odměnu za třináctý měsíc, ale o dvojí příspěvek na dovolenou předem vyplacený soukromým zaměstnavatelem na dovolenou v budoucnu, která, až bude skutečně v budoucnu čerpána, nebude placena novým zaměstnavatelem. Žalobkyně poskytuje v tomto ohledu „osvědčení o dovolené“ vystavené dne 16. prosince 2013 belgickou pojišťovnou Partena, ze kterého vyplývá, že „výše příspěvku na dovolenou bude odečtena z odměn [žalobkyně], až bude čerpat dovolenou u nového zaměstnavatele“.

58 Zadruhé žalobkyně vytýká Parlamentu, že jí nevrátil ihned po vydání rozsudku CH její průkaz APA, známku ke vjezdu na parkoviště a přístup k pracovní elektronické poště a na intranet Parlamentu (dále jen společně „pracovní nástroje“). Vysvětluje, že jedině tyto pracovní nástroje jí mohly umožnit, aby znovu účinně navázala kontakt se členy Parlamentu a seznámila se s nabídkami pracovních míst APA. Rozhodnutí, jejichž zrušení se domáhá, jsou stižena vadou spočívající v protiprávnosti, jelikož pracovní nástroje, které jsou úzce spojeny se samotnou její existencí jako APA, byly vráceny až velmi pozdě. V důsledku tohoto pozdního vrácení ztratila nezanedbatelnou možnost, že jí bude nabídnuta nová smlouva APA.

59 Parlament odpovídá, že sporná částka 5 686 eur představuje „náhradu“ ve smyslu rozsudku ze dne 13. dubna 2011, Scheefer v. Parlament (F-105/09, EU:F:2011:41, bod 71), kterou byl povinen odečíst od odměn jím dlužných za výkon práce žalobkyně coby APA v období dvojího příjmu. K výtce týkající se pozdního vrácení pracovních nástrojů Parlament v podstatě tvrdí, že vzhledem k tomu, že byla žalobkyně zbavena plnění pracovních povinností až do konce její pracovní smlouvy, nepotřebovala mít k dispozici pracovní nástroje. Parlament však podotýká, že na základě povinnosti řádné péče a ve snaze upokojit žalobkyni vyhověl jejím žádostem o přístup k pracovním nástrojům.

Závěry Soudu

– K možnosti odečíst od výše odměn dlužných za období dvojího příjmu částku obdrženou žalobkyní z titulu příspěvku na dovolenou

60 Úvodem je třeba připomenout, že zrušení určitého aktu soudem má za následek, že tento akt je se zpětnou účinností odstraněn z právního řádu, a pokud byl zrušený akt již vykonán, odstranění jeho účinků vyžaduje, aby byl obnoven právní stav, v jakém se žalobce nacházel před přijetím tohoto aktu (rozsudek ze dne 26. května 2011, Kalmár v. Europol, F-83/09, EU:F:2011:66, bod 88).

61 Z toho vyplývá, že na základě článku 266 SFEU byl Parlament povinen přijmout opatření vyplývající z rozsudku CH, přičemž měl vycházet ze stavu ke dni, kdy bylo přijato rozhodnutí o propuštění, zrušené uvedeným rozsudkem. Bez dalšího je třeba konstatovat, že žalobkyně nutně nezpochybňuje v principu rozhodnutí Parlamentu ze dne 3. března 2014 navrátit jí do pracovněprávního poměru APA do konce volebního období, do kterého spadalo datum přijetí tohoto rozhodnutí, tedy do 1. července 2014, s tím, že nebude skutečně vykonávat funkce APA. Soud má v každém případě za to, že toto opatření vyplývající z rozsudku CH se nejeví jako nevhodné s ohledem jednak na kontext, ve kterém jsou prováděny činnosti APA, v dané věci v rámci přímého vztahu s dotyčným členem Parlamentu, který má jako jediný právo si vybrat své spolupracovníky, a jednak na skutečnost, že žalobkyně začala pracovat u soukromého zaměstnavatele, takže období, ve kterém pobírala odměnu od tohoto soukromého zaměstnavatele, a období, ve kterém pobírala podporu v nezaměstnanosti, se jevilo jako období dvojího příjmu. Žalobkyně naopak zpochybňuje způsob, jakým Parlament vypočetl výši odměny, která jí měla být vyplacena za uvedené období.

62 V tomto ohledu dospěl Parlament právem k závěru, že za účelem obnovení právního stavu, ve kterém se žalobkyně nacházela před přijetím rozhodnutí o propuštění zrušeného rozsudkem CH, je třeba jí vyplatit za období od 20. června 2012, datem účinnosti rozhodnutí o propuštění, do 1. července 2014, data ukončení její pracovní smlouvy, rozdíl mezi částkou odměny, na kterou by žalobkyně měla nárok, pokud by zůstala ve funkci a skutečně vykonávala činnosti APA, a odměnou nebo podporou v nezaměstnanosti, které skutečně obdržela (rozsudek ze dne 26. května 2011, Kalmár v. Europol, F-83/09, EU:F:2011:66, bod 90), aniž je dotčena možnost orgánu, který vyplatil uvedenou podporu v nezaměstnanosti, požadovat po Parlamentu vrácení částky uvedené podpory.

63 Pokud jde o odměnu nebo podporu v nezaměstnanosti, které lze odečíst během období dvojího příjmu, z judikatury vyplývá, že tato odměna nebo podpora může zahrnovat „částku odměn, honorářů, podpory v nezaměstnanosti nebo jakýchkoli jiných náhrad“ nebo „odměnu stejné povahy“ obdržené žalobkyní během období dvojího příjmu „namísto odměny“, která by jí za normálních okolností musela být vyplacena, kdyby z důvodu nepřijetí zrušeného rozhodnutí o propuštění zůstala ve funkci v Parlamentu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. dubna 2011, Scheefer v. Parlament, F-105/09, EU:F:2011:41, bod 71).

64 V tomto ohledu je třeba uvést, že podle belgického práva a jak vyplývá z dokumentů předložených účastníky řízení, zahrnuje příspěvek na dovolenou odměnu, která za normálních okolností musí být vyplacena za období dovolené, jakož i příplatek za odpracovaný měsíc nebo za měsíc považovaný za odpracovaný předchozího roku odpovídající jedné dvanáctině z 92 % hrubé odměny za měsíc, ve kterém dovolená začíná. Kromě toho v případě propuštění zaměstnance podle soukromého práva má zaměstnavatel, který propouští, povinnost – jako tomu bylo v projednávané věci – při skončení pracovní smlouvy předem vyplatit příspěvek na dovolenou.

65 V tomto ohledu za okolností projednávané věci nesmí být příspěvek na dovolenou, který žalobkyně obdržela od soukromého zaměstnavatele, považován za náhradu, jejímž cílem bylo nahradit odměnu, kterou by skutečně obdržela během období dvojího příjmu namísto odměny, kterou měla obdržet od Parlamentu za své plnění APA. Tento příspěvek má totiž pokrývat dny roční dovolené, které bude žalobkyně povinna čerpat následně v rámci nového pracovního poměru belgického práva, ale které nebudou v okamžiku jejich využití placeny novým soukromým zaměstnavatelem. Z osvědčení poskytnutého belgickou pojišťovnou Partena naopak vyplývá, že při povinném využití dnů dovolené pokrytých tímto příspěvkem bude muset být částka přidělená z titulu příspěvku na dovolenou odečtena novým zaměstnavatelem od mzdy. Zohlednit přitom částku tohoto příspěvku z titulu odměny nebo náhrady obdržené během období dvojího příjmu by znamenalo zohlednit příjem, který sice již byl předem vyplacen, ale ve skutečnosti bude muset být v zásadě následně odečten od vyplacené mzdy, takže se nakonec ukáže, že jde o odměnu za období dovolené, která bude čerpána mimo období dvojího příjmu a kterou má tento příspěvek pokrývat z titulu odměny.

66 Parlament tudíž, jak správně tvrdí žalobkyně, nesměl při vymezení opatření vyplývajících z rozsudku CH v souvislosti se zrušením rozhodnutí o propuštění uvedeným rozsudkem a v návaznosti na žádost žalobkyně ze dne 26. března 2014, v dané věci v rozhodnutí ze dne 2. dubna 2014, odečíst od částky odměny, kterou měl Parlament žalobkyni vyplatit za její práci na pozici APA v průběhu období dvojího příjmu, částku 5 686 eur odpovídající příspěvku na dovolenou vyplacenému soukromým zaměstnavatelem.

– Ke vrácení pracovních nástrojů

67 Pokud jde o pracovní nástroje, u kterých žalobkyně vytýká Parlamentu, že jí je poskytl opožděně, a to v rozporu s článkem 266 SFEU, Soud připomíná, že vzhledem k osobní povaze pracovního vztahu, který váže členy Parlamentu a jejich APA, dospěl Parlament v rozhodnutí ze dne 3. března 2014 právem k závěru, že není vhodné žalobkyni skutečně znovu dosadit do jejích funkcí, přičemž žalobkyně toto rozhodnutí ve skutečnosti v principu nezpochybnila. Stejně tak mohl Parlament oprávněně rozhodnout, že není schopen přidělit žalobkyni na jiné pracovní místo APA z toho důvodu, že své APA si v souladu s článkem 5a a čl. 128 odst. 2 PŘOZ vybírají samotní členové Parlamentu a následně žádají správu Parlamentu, aby přijala APA, které si vybrali, přičemž přijetí APA předpokládá existenci vztahu důvěry.

68 Mimoto v situaci, kdy v tomto stadiu nevyšlo najevo ani není prokázáno, že by žalobkyně byla skutečně obětí psychického obtěžování ve smyslu článku 12a služebního řádu ze strany členky Parlamentu, které poskytovala služby, a jelikož APA nemají vzhledem k jejich zvláštnímu postavení charakterizovaného a odůvodněného existencí vztahu důvěry se členem Parlamentu, kterému poskytují služby, zastávat stálé pracovní místo, mohl se OOUS oprávněně domnívat, že není povinen z titulu opatření vyplývajících z rozsudku CH přidělit žalobkyni dočasně nebo trvale na pracovní místo v některé ze svých služeb, které mohl zastávat dočasný zaměstnanec ve smyslu článku 2 PŘOZ nebo smluvní zaměstnanec ve smyslu článku 3a PŘOZ.

69 Proto je třeba rozumět druhé výtce v tom smyslu, že žalobkyně – aniž si nutně nárokovala právo z titulu opatření vyplývajících z rozsudku CH na skutečné znovudosazení jako APA u člena Parlamentu – vytýká tomuto orgánu, že porušil článek 266 SFEU tím, že jí neposkytl pracovní nástroje ihned po vydání rozsudku CH, a v každém případě tím, že otálel s jejich poskytnutím, což mělo následky na její schopnost podniknout kroky k tomu, aby byla zaměstnána členem Parlamentu nově zvoleným na další volební období.

70 V tomto ohledu je mezi účastníky řízení nesporné, že činní úředníci a ostatní zaměstnanci Parlamentu mají obvykle pro výkon funkcí právo na trvalý přístup do prostor Parlamentu a je jim vydán zvláštní doklad ke vstupu ve formě průkazu, jakož i případně známka ke vjezdu na parkoviště orgánu, která jim umožňuje tohoto práva využít.

71 Z důvodu zbavení pracovních povinností žalobkyně co do plnění jejích úkolů APA na zbývající dobu její pracovní smlouvy přitom Parlament nebyl povinen vrátit jí průkaz ani známku jí požadované jako opatření vyplývající přímo z rozsudku CH.

72 Kromě toho je třeba konstatovat, že když žalobkyně v dopise ze dne 26. března 2014, tedy více než tři měsíce po vydání rozsudku CH, nakonec vyjádřila své přání mít znovu průkaz a známku ke vjezdu na parkoviště Parlamentu, Parlament vyhověl její žádosti o několik dnů později rozhodnutím ze dne 2. dubna 2014, a průkaz i známku jí poskytl od 23. dubna 2014. Výtky žalobkyně v tomto ohledu musí být proto zamítnuty.

73 Pokud jde o žádost o získání elektronické adresy a přístupu na intranet Parlamentu, kterou žalobkyně podala poprvé ve stížnosti ze dne 16. dubna 2014, je skutečností, že s ohledem na zvláštnosti dané věci Parlamentu trvalo určitou dobu, než vytvořil externí přístup do počítačové sítě pro APA, který nevykonává ve skutečnosti funkce APA a nebyl skutečně přidělen k žádnému z činných členů Parlamentu.

74 V tomto ohledu se žádost žalobkyně o přístup k infrastruktuře a informačnímu vybavení jeví jako součást zajisté pochopitelného postupu, aby byla schopna komunikovat s nově zvolenými členy Parlamentu před jejich skutečným nástupem do funkcí dovoláváním se postavení činného APA, což by elektronická adresa Parlamentu dokládala určitým jejím zviditelněním. Stejně tak žalobkyně žádala o přístup k některým informacím šířeným v rámci Parlamentu. Je však třeba konstatovat, že jestliže orgán může případně umožnit svým úředníkům nebo zaměstnancům, aby používali jeho infrastrukturu, včetně té informatické, mimo čas věnovaný práci a za účely nesouvisejícími se službou, nelze tuto možnost orgánu povýšit na právo úředníků a zaměstnanců podle služebního řádu, tím spíše ne v takové situaci, jaká nastala v projednávané věci, kdy byla dotčená osoba zbavena plnění svých pracovních úkolů v zájmu služby a vnitřní předpis Parlamentu jasně uvádí, že [e]lektronická pošta […] je striktně vyhrazena k používání přímo spojenému s úkoly vykonávanými [zaměstnancem]“.

75 Kromě toho a v každém případě je třeba připomenout, že v obecné rovině platí, že pokud splnění povinností vyplývajících ze zrušujícího rozsudku vyžaduje přijetí určitých administrativních opatření, nemůže k němu zpravidla dojít bezprostředně. Orgány tak musí disponovat přiměřenou lhůtou, aby zrušujícímu rozsudku vyhověly (rozsudky ze dne 12. ledna 1984, Turner v. Komise, 266/82, EU:C:1984:3, bod 5; ze dne 10. července 1997, Apostolidis a další v. Komise, T-81/96, EU:T:1997:111, bod 37, a ze dne 20. června 2012, Menidiatis v. Komise, F-79/11, EU:F:2012:89, bod 40). Soud má přitom za to, že k poskytnutí elektronické adresy žalobkyni a přístupu na intranet Parlamentu dne 18. června 2014 došlo v přiměřené lhůtě vzhledem ke skutečnosti, že žádost v tomto smyslu byla podána dne 16. dubna 2014 a že za tímto účelem byly nutné technické úpravy, neboť přístup na intranet Parlamentu a poskytnutí schránky elektronické pošty APA vyžaduje předchozí souhlas člena Parlamentu, kterému poskytuje služby.

76 Vzhledem k výše uvedenému je třeba učinit závěr, že pokud jde o opatření vyplývající z rozsudku CH související se zrušením rozhodnutí o propuštění, porušil Parlament článek 266 SFEU v odpovědi na doplňující žádosti ze dne 26. března 2014 jen v rozsahu odečtení částky, kterou obdržela žalobkyně z titulu příspěvku na dovolenou vyplaceného na základě belgického práva, od odměn dlužných za období dvojího příjmu.

77 Je tudíž třeba zrušit rozhodnutí ze dne 2. dubna 2014 potvrzené rozhodnutím o zamítnutí stížnosti, kterým Parlament odmítl žalobkyni vyplatit dodatečnou částku 5 686 eur. Mimoto je vzhledem k tomuto zrušení třeba vyhovět návrhu žalobkyně na náhradu škody týkajícímu se této částky, jakož i jejímu návrhu směřujícímu k tomu, aby byla tato částku zvýšena o úroky z prodlení v sazbě stanovené ECB pro hlavní operace refinancování, zvýšené o dva procentní body, od 1. července 2014, kdy skončil její pracovní poměr.

K opatřením vyplývajícím z rozsudku CH, přijatým Parlamentem v souvislosti se zrušením rozhodnutí o zamítnutí žádosti o pomoc rozsudkem CH

Argumenty účastníků řízení

78 Žalobkyně ohledně rozhodnutí o zamítnutí její žádosti o pomoc zrušené Soudem tvrdí, že se Parlament v rozhodnutí ze dne 3. března 2014 a jakožto opatření vyplývající z rozsudku CH omezil na přezkoumání možnosti poskytnout jí pomoc ve smyslu článku 24 služebního řádu pouze pro případ, že se rozhodně podat žalobu proti paní P. k vnitrostátnímu soudu. Podle žalobkyně se přitom nejedná o vhodné opatření vyplývající z rozsudku CH ve smyslu článku 266 SFEU. OOUS měl totiž znovu

přezkoumat její žádost o pomoc a vzhledem k neúplným důkazům, které poskytla v době této žádosti, měl zahájit správní šetření, vyžadované judikaturou, za účelem prokázání existence obtěžování, které oznámila ve své žádosti o pomoc.

79 V tomto ohledu žalobkyně zejména tvrdí, že Soud neměl podle jejího názoru v úmyslu podmínit povinnost OOUS poskytnout jí pomoc při podávání žaloby k vnitrostátnímu soudu, neboť pomoc APA v řízení před vnitrostátním soudem je pouze jednou z forem, kterou může mít povinnost poskytnout pomoc podle článku 24 služebního řádu.

80 Nakonec žalobkyně podotýká, že OOUS nesvěřil pravomoci, které má na základě článku 24 služebního řádu, zvláštnímu poradnímu výboru pro APA a že je nepochopitelné, že se OOUS nerozhodl zahájit správní šetření hned po vydání rozsudku CH nebo se sám obrátit na zvláštní poradní výbor pro APA hned po jeho zřízení, pokud chtěl, aby tento výbor provedl správní šetření, ke kterému byl za běžných okolností povinen OOUS. Žalobkyně dospívá k závěru, že Parlament porušil článek 24 služebního řádu, povinnost postupovat s řádnou péčí a článek 31 Listiny základních práv Evropské unie.

81 Parlament navrhuje předložené výtky zamítnout. V tomto ohledu uvádí, že od února 2014, tedy před zřízením zvláštního poradního výboru pro APA, nabídl žalobkyni pomoc pro případ, že se rozhodne podat žalobu proti paní P. k vnitrostátnímu soudu. Dále informoval zvláštní poradní výbor pro APA při prvním zasedání tohoto nového výboru, v dané věci dne 26. listopadu 2014, o existenci stížnosti žalobkyně pro obtěžování. Tento výbor, kterému OOUS svěřil úkol provádět správní šetření v případě tvrzení APA o obtěžování vůči členům Parlamentu proto, aby byl článku 24 služebního řádu přiznán užitečný účinek, pokud stížnost týkající se člena Parlamentu pochází od této kategorie zaměstnanců, přitom prošetřil uvedenou stížnost, když vyslechl žalobkyni i paní P. Parlament v tomto ohledu zdůrazňuje, že členové Parlamentu nepodléhají OOUS, a tedy Parlament nemá v tomto postavení OOUS možnost je přimět ke spolupráci při správním šetření, a to tím spíše že OOUS nemá žádnou pravomoc, aby jim uložil sankce v případě prokázaného obtěžování.

Závěry Soudu

82 Úvodem je třeba připomenout, že za účelem splnění povinnosti, kterou mu ukládá článek 266 SFEU, přísluší orgánu, jehož akt byl unijním soudem prohlášen za neplatný, určit opatření požadovaná pro vykonání zrušujícího rozsudku tím, že využije posuzovací pravomoci, kterou za tímto účelem disponuje, přičemž se řídí jak výrokem a odůvodněním rozsudku, který má povinnost vykonat, tak ustanoveními unijního práva. V tomto ohledu platí, že jestliže jsou se splněním povinností vyplývajících ze zrušujícího rozsudku spojeny obzvláštní těžkosti, může dotčený orgán splnit povinnost vyplývající z článku 266 SFEU tím, že přijme rozhodnutí, které je způsobilé spravedlivě vyrovnat nevýhodu způsobenou dotčeným osobám. V tomto kontextu může orgán oprávněný ke jmenování nebo jako v projednávané věci OOUS například se žalobcem zahájit dialog, na jehož základě by hledali dohodu, která by mu poskytovala spravedlivé zadostiučinění za protiprávní jednání, jehož byl obětí (viz rozsudky ze dne 9. srpna 1994, Parlament v. Meskens, C-412/92 P, EU:C:1994:308, body 28 a 30; ze dne 8. října 1992, Meskens v. Parlament, T-84/91, EU:T:1992:103, bod 80, a ze dne 17. března 1994, Hoyer v. Komise, T-43/91, EU:T:1994:29, bod 64).

83 Nicméně, i když je splnění povinností vyplývajících ze zrušujícího rozsudku spojeno s obzvláštními těžkostmi a dialog s dotčenou osobou neumožňuje dospět k dohodě, je posuzovací pravomoc, kterou disponuje dotčený orgán, ve skutečnosti omezena nutností dodržet výrok a odůvodnění rozsudku, který je povinen vykonat, jakož i použitelnými ustanoveními unijního práva. Orgán se tedy musí zejména vyhnout tomu, aby přijatá opatření byla zatížena stejnými nesrovnalostmi, jako byly ty, jež byly uvedeny ve zrušujícím rozsudku (rozsudek ze dne 13. prosince 2012, Honnefelder v. Komise, F-42/11, EU:F:2012:196, bod 46 a citovaná judikatura).

84 V projednávané věci je v souvislosti s výtkou předloženou žalobkyní a týkající se odmítnutí OOUS zahájit správní šetření stran obtěžování, o němž žalobkyně tvrdí, že byla jeho obětí, třeba konstatovat, že v rozhodnutí ze dne 3. března 2014 OOUS neinformoval žalobkyni o zahájení správního řízení o skutkových okolnostech tvrzeného psychického obtěžování. Vzhledem k žádosti o zahájení správního šetření obsažené v návrhu na opatření vyplývající z rozsudku ze dne 15. ledna 2014, v níž byla zopakována žádost o zahájení takového šetření původně předložená v žádosti o pomoc a ve stížnosti ze dne 16. dubna 2014, je tak třeba dospět k závěru, že OOUS rozhodnutím o zamítnutí stížnosti implicitně, ale nutně odmítl zahájit takové správní šetření, a to s tím, že se omezil na uvedení, že byl zaveden zvláštní poradní výbor pro APA, který byl zřízen teprve dne 26. listopadu 2014, a žalobkyni vyslechl až v lednu 2015, tedy po rozhodnutí o zamítnutí stížnosti i po datu podání projednávané žaloby.

85 Je tedy třeba posoudit, zda splnění opatření vyplývajících z rozsudku CH vzhledem k tomu, že tímto rozsudkem bylo zrušeno rozhodnutí ze dne 15. března 2012 o zamítnutí žádosti o pomoc, vyžadovalo, jak tvrdí žalobkyně, aby Parlament zahájil správní šetření.

86 Pokud jde o legalitu rozhodnutí, kterým se bez zahájení správního šetření zamítá žádost o pomoc podaná na základě článku 24 služebního řádu, musí unijní soud posoudit opodstatněnost tohoto rozhodnutí s přihlédnutím ke skutečnostem, které byly administrativě v době rozhodování oznámeny zejména dotčenou osobou v její žádosti o pomoc (rozsudky ze dne 16. září 2013, Faita v. EHSV, F-92/11, EU:F:2013:130, bod 98, a ze dne 26. března 2015, CW v. Parlament, F-124/13, EU:F:2015:23, bod 143, proti kterému byl podán kasační opravný prostředek k Tribunálu Evropské unie, věc T-309/15 P).

87 V tomto ohledu je třeba připomenout, že v rámci povinnosti poskytnout pomoc je administrativa v případě události neslučitelné s řádným a nerušeným výkonem služby povinna s veškerou nutnou energií zasáhnout a s rychlostí a péčí vyžadovanými okolnostmi daného případu reagovat tak, aby zjistila skutkový stav a vyvodila z něj se znalostí věci příslušné důsledky. Za tímto účelem stačí, aby úředník nebo zaměstnanec, který se domáhá ochrany od svého orgánu, předložil alespoň neúplný důkaz o existenci útoků, o nichž tvrdí, že směřují proti němu. Jsou-li takové skutečnosti dány, je na dotyčném orgánu, aby přijal vhodná opatření, zejména že provede ve spolupráci se stěžovatelem šetření za účelem prokázání skutkového základu stížnosti (rozsudky ze dne 26. ledna 1989, Koutchoumoff v. Komise, 224/87, EU:C:1989:38, body 15 a 16; ze dne 21. dubna 1993, Tallarico v. Parlament, T-5/92, EU:T:1993:37, bod 31; ze dne 5. prosince 2000, Campogrande v. Komise, T-136/98, EU:T:2000:281, bod 42; ze dne 8. července 2004, Schochaert v. Rada, T-136/03, EU:T:2004:229, bod 49; ze dne 25. října 2007, Lo Giudice v. Komise, T-154/05, EU:T:2007:322, bod 136, a ze dne 26. března 2015, CW v. Parlament, F-124/13, EU:F:2015:23, bod 37).

88 V případě tvrzeného obtěžování zahrnuje povinnost poskytnout pomoc zejména povinnost administrativy s vážností, rychle a ve vší důvěrnosti přezkoumat stížnost na obtěžování a informovat stěžovatele o postupu jejího vyřizování (rozsudky ze dne 27. listopadu 2008, Klug v. EMEA, F-35/07, EU:F:2008:150, bod 74, a ze dne 26. března 2015, CW v. Parlament, F-124/13, EU:F:2015:23, bod 38).

89 Co se týče opatření, která je třeba přijmout v situaci, jaká nastala v projednávané věci a která spadá do působnosti článku 24 služebního řádu, má administrativa při volbě opatření a prostředků uplatnění článku 24 služebního řádu širokou posuzovací pravomoc podléhající kontrole ze strany unijního soudu. Přezkum unijním soudem tedy spočívá pouze v posouzení, zda se dotyčný orgán pohyboval v přiměřených mezích a neužil své posuzovací pravomoci zjevně nesprávným způsobem (viz rozsudky ze dne 15. září 1998, Haas a další v. Komise, T-3/96, EU:T:1998:202, bod 54; ze dne 4. května 2005, Schmit v. Komise, T-144/03, EU:T:2005:158, bod 98; ze dne 25. října 2007, Lo Giudice v. Komise, T-154/05, EU:T:2007:322, bod 137, a ze dne 26. března 2015, CW v. Parlament, F-124/13, EU:F:2015:23, bod 39).

90 Z judikatury unijního soudu v oblasti obtěžování, která je použitelná obdobně v projednávané věci, a tím spíše v případech, kdy je obviněnou osobou osoba, která plní volební mandát stanovený Smlouvami, že obecně může orgán přijmout disciplinární či jiná opatření vůči osobě, které se stížnost na obtěžování týká, ať už se jedná o nadřízené domnělé oběti, či nikoli, pouze tehdy, pokud nařízené šetření s jistotou prokáže, že se ze strany osoby obviněné úředníkem nebo zaměstnancem jednalo o chování poškozující řádné fungování služby nebo důstojnost a pověst domnělé oběti (rozsudky ze dne 9. listopadu 1989, Katsoufros v. Soudní dvůr, 55/88, EU:C:1989:409, bod 16; ze dne 28. února 1996, Dimitriadis v. Účetní dvůr, T-294/94, EU:T:1996:24, bod 39, a ze dne 4. května 2005, Schmit v. Komise, T-144/03, EU:T:2005:158, bod 108).

91 S ohledem na články 11 a 12 vnitřních pravidel pro APA v oblasti obtěžování, které oproti článkům 13 a 14 vnitřních pravidel v oblasti obtěžování svěřují nikoli generálnímu tajemníkovi Parlamentu, nýbrž kvestorům, nebo dokonce předsedovi Parlamentu pravomoci, které má OOUS ve věci sankcí v dané oblasti, je třeba z vnitřního právního předpisu Parlamentu vyvodit, že pokud podá APA žádost o pomoc týkající se člena Parlamentu na základě článku 24 služebního řádu u OOUS, kterým je generální tajemník Parlamentu, je k přijetí jakéhokoli opatření, které se bezprostředně dotýká APA, příslušný generální tajemník, ale že k jakémukoli opatření, které vyžaduje účast dotčeného člena Parlamentu nebo které by zahrnovalo možnost uložit sankci nebo uložení sankce tomuto členovi Parlamentu, je naopak příslušný v závislosti na konkrétním případu zvláštní poradní výbor pro APA, kvestoři nebo předseda Parlamentu.

92 V projednávané věci ze spisu vyplývá, že žalobkyně podložila žádost o pomoc neúplným důkazem. Nad rámec tvrzení, která učinila jednostranně, když vysvětlila, že paní P. nezanechala žádnou písemnou stopu o událostech mezi nimi, žalobkyně totiž uvedla jména dvou spolupracovníků paní P., kteří podle ní byli přítomni všem jednáním, které popisovala, a mohli tak při slyšení potvrdit její prohlášení. Kromě toho, ačkoli názory lékařských odborníků nemohou samy o sobě prokázat právní existenci obtěžování nebo pochybení orgánu, pokud jde o jeho povinnost poskytnout pomoc (viz rozsudky ze dne 6. února 2015, BQ v. Účetní dvůr, T-7/14 P, EU:T:2015:79, bod 49, a ze dne 17. září 2014, CQ v. Parlament, F-12/13, EU:F:2014:214, bod 127), žalobkyně předložila lékařská osvědčení, která lze za účelem určení, zda má OOUS povinnost poskytnout pomoc, považovat za neúplné důkazy pociťování psychického obtěžování, byť subjektivního. K tomu je třeba doplnit okolnost, že jeden z kolegů žalobkyně rovněž kontaktoval obecný poradní výbor zřízený vnitřními pravidly v oblasti obtěžování a podal dne 24. března 2014 k Soudu žalobu proti stejné člence Parlamentu pro údajné psychické obtěžování.

93 Informace poskytnuté při žádosti o pomoc a informace zjištěné následně při návrhu na opatření vyplývající z rozsudku CH ze dne 15. ledna 2014 a stížnosti ze dne 16. dubna 2014, a sice písemnosti žalobkyně, ve kterých žádala OOUS, aby zahájil a provedl správní šetření, tudíž představují nepřímé důkazy, jež mohou vyvolat vážné pochybnosti o tom, zda byly v dané věci splněny podmínky stanovené v článku 12a služebního řádu (viz rozsudek ze dne 26. března 2015, CN v. Parlament, F-26/14, EU:F:2015:22, bod 56).

94 Za těchto okolností byla v důsledku zrušení rozhodnutí o zamítnutí žádosti o pomoc rozsudkem CH OOUS znovu předložena žádost o pomoc, která nebyla vyřízena. OOUS měl tudíž povinnost v rámci opatření vyplývajících z rozsudku CH řádně a rychle této žádosti o pomoc vyhovět zejména zahájením správního šetření, a to tím spíše že – jak uvedl Soud v bodě 58 rozsudku CH – Parlamentu nic nebránilo, aby s odkazem na čl. 9 odst. 2 svého jednacího řádu vyzval paní P., aby spolupracovala při správním šetření za účelem ověření údajného jednání v rozporu s článkem 12a služebního řádu, o kterém žalobkyně tvrdila, že byla jeho obětí.

95 Dále je cílem správního šetření, jak bylo připomenuto výše, zjistit skutkový stav a vyvodit z něj se znalostí věci příslušné důsledky jak ve vztahu k případu, který je předmětem šetření, tak v obecné rovině, aby byla splněna zásada řádné správy a zabránilo se opakování takové situace v budoucnu. Mimoto mohou výsledky správního šetření buď potvrdit údajné psychické obtěžování, přičemž toto potvrzení se může ukázat užitečné pro oběť při její snaze o náhradu možné vzniklé újmy

prostřednictvím případné žaloby proti domnělému obtěžovateli u vnitrostátního soudu, nebo vyvrátit tvrzení údajné oběti, přičemž toto vyvrácení umožní v takovém případě napravit křivdy, které by takové obvinění, které se nakonec ukáže jako neopodstatněné, mohlo způsobit na straně osoby dotčené šetřením jako domnělý obtěžovatel.

96 Z výše uvedeného vyplývá, že Parlament tím, že nezahájil správní šetření požadované žalobkyní v žádosti o pomoc, jakož i v jejím návrhu na opatření vyplývajícím z rozsudku CH ze dne 15. ledna 2014 a v její stížnosti ze dne 16. dubna 2014, porušil vzhledem ke zrušení rozhodnutí o zamítnutí žádosti o pomoc rozsudkem CH článek 266 SFEU.

97 V tomto ohledu je irelevantní, že byl zvláštní poradní výbor pro APA zřízen až v dubnu 2014 ani že žalobkyně nesouhlasila s předložením věci uvedenému výboru, který, jak značí jeho název, má pouze poradní funkci.

98 Žalobkyně byla totiž každopádně oprávněna podat k OOUS žádost o pomoc podle článku 24 služebního řádu, aniž měla povinnost obrátit se předtím na obecný poradní výbor nebo na zvláštní poradní výbor pro APA nebo v případě, že by se na tyto výbory obrátila, čekat na jejich případnou odpověď, a to třebaže by to mohlo být v některých případech žádoucí, zejména v zájmu zprostředkování smírného řešení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. března 2015, CW v. Parlament, F-124/13, EU:F:2015:23, bod 140).

99 Kromě toho je zahájení a provedení rychlého správního šetření je povinností OOUS, neboť ten je orgánem oprávněným k vyřízení žádosti o pomoc podané na základě článku 24 služebního řádu, čímž však není dotčena možnost OOUS delegovat nezbytné úkoly šetření nebo prevence na jiný správní subjekt nebo na jiný vnitřní útvar orgánu na základě právního předpisu jím řádně přijatého, který by stanovil podmínky takové delegace při dodržení ustanovení unijního práva vyšší právní síly. Orgán tak může za tímto účelem a s tím, že zajistí odpovídající logistické a lidské zdroje, rozhodnout o tom, že svěří vedení správního šetření vedoucím pracovníkům orgánu, například generálnímu řediteli, *ad hoc* zřízenému vyšetřovacímu výboru, poradnímu výboru pro obtěžování nebo i osobě či subjektu stojícímu mimo tento orgán (rozsudek ze dne 26. března 2015, CW v. Parlament, F-124/13, EU:F:2015:23, bod 142).

100 Proto i tehdy, když se po podání projednávané žaloby OOUS rozhodl obrátit přímo na zvláštní poradní výbor pro APA, což je postup, který podle všeho odráží vůli OOUS svěřit tomuto výboru vedení správního šetření, jež byl OOUS povinen provést na základě povinnosti poskytnout pomoc podle článku 24 služebního řádu, nic to nemění na tom, že i kdyby toto předložení věci zvláštnímu poradnímu výboru pro APA bylo považováno za odpovídající rozhodnutí o zahájení správního šetření OOUS, došlo k němu až po rozhodnutí o zamítnutí stížnosti a po datu podání projednávané žaloby.

101 S ohledem na výše uvedené je třeba zrušit rozhodnutí ze dne 3. března 2014 potvrzené rozhodnutím o zamítnutí stížnosti, kterým Parlament tím, že v návaznosti na zrušení rozhodnutí o zamítnutí žádosti o pomoc rozsudkem CH nenařídil v důsledku povinnosti poskytnout pomoc, kterou má na základě článku 24 služebního řádu, zahájení správního šetření o údajném psychickém obtěžování, porušil článek 266 SFEU.

102 Za těchto okolností již není nezbytné rozhodnout o výtce žalobkyně týkající se otázky, zda OOUS měl povinnost jí poskytnout pomoc při hledání ochrany vnitrostátními právními prostředky. V každém případě postačí v tomto ohledu uvést, že důvody obsažené v bodě 57 rozsudku CH nelze chápat v tom smyslu, že se povinnost poskytnout pomoc uvedená v článku 24 služebního řádu omezuje na základě opatření vyplývajících z rozsudku CH na nabídku pomoci žalobkyni v řízení v případě, že by se rozhodla podat proti domnělému obtěžovateli žalobu k vnitrostátnímu soudu.

3. *K návrhovým žádáním na náhradu škody*

K majetkové újmě vyplývající ze ztráty možnosti být zaměstnána členem Parlamentu ve volebním období 2014/2019

Argumenty účastníků řízení

103 Žalobkyně se domnívá, že by Parlamentu měla být uložena povinnost zaplatit jí částku 144 000 eur z titulu náhrady majetkové újmy vyplývající ze ztráty možnosti, že jí bude nabídnuta nová smlouva APA ve volebním období 2014/2019. Žalobkyně má totiž za to, že jelikož neměla k dispozici včas pracovní nástroje, nemohla užitečně komunikovat s nově zvolenými členy Parlamentu ani se seznámit s případnými nabídkami pracovních míst šířenými v rámci Parlamentu. Ztratila tudíž možnost být zaměstnána na dobu pěti let. Vzhledem k tomu, že k datu podání její repliky stále hledala zaměstnání, tvrdí, že ztracenou výhodu lze na základě platu, který měla předtím jako APA, ocenit přibližně částkou 240 000 eur. Možnost být zaměstnána členem Parlamentu nově zvoleným na volební období 2014/2019 by byla vážná, kdyby zůstala pracovat v prostorách Parlamentu během celého předchozího volebního období, a to zejména z důvodu zkušenosti, kterou získala. Jak o tom svědčí skutečnost, že ji zaměstnala paní P. v návaznosti na odchod člena Parlamentu, kterého paní P. nahradila, žalobkyně se domnívá, že APA zůstávají ve funkci, neboť v průměru získají v návaznosti na vyhlášení výsledků voleb nové pracovní místo u nového evropského poslance v 60 % případů. Použitím tohoto procenta kvantifikujícího možnost být zaměstnán, tedy 60 %, na částku 240 000 eur, kterou představuje celkový plat APA během celého volebního období, dospívá k závěru, že by Parlamentu měla být uložena povinnost zaplatit jí z titulu vzniklé majetkové újmy částku 144 000 eur.

104 Parlament má za to, že s ohledem na tři podmínky stanovené judikaturou, které podmiňují vznik odpovědnosti Unie, není v projednávané věci splněna podmínka spojená s protiprávností jednání, neboť Parlament nikdy nebránil žalobkyni, aby komunikovala s členy Parlamentu nově zvolenými na volební období 2014/2019. Kromě toho není existence údajné škody dostatečně podložena s ohledem na judikaturu, která vyžaduje, aby škoda byla skutečná a určitá, a pokud se jedná o ztrátu možnosti, aby údajně ztracená možnost byla skutečná a navíc aby tato ztráta byla konečná. Žalobkyně, která ostatně neprokázala, že podnikla kroky v tomto smyslu, si přitom zachovává stále možnost, že bude zaměstnána některým členem Parlamentu během stávajícího pětiletého volebního období, které končí až v roce 2019. V každém případě žádná norma služebního řádu ani právní norma nepřiznává APA nárok na zaměstnání za účelem poskytování služeb jinému členovi Parlamentu po uplynutí doby platnosti jejich smlouvy, takže budoucnost APA zůstává z důvodu jeho zaměstnání založeného na vztahu důvěry z povahy věci hypotetická a nemá skutečnou ani určitou povahu.

105 Pokud jde o komunikaci s nově zvolenými členy Parlamentu, dochází k ní především – na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně – nikoli v prostorách Parlamentu, nýbrž spíše v členských státech původu nově zvolených poslanců, a ještě než nastoupí do funkcí.

106 Nakonec neexistuje příčinná souvislost mezi údajným protiprávním jednáním a údajnou majetkovou újmou, neboť údajné pochybení Parlamentu nemůže být nijak určující příčinou nerealizace možnosti tvrzené žalobkyní, a sice její nepřijetí členem Parlamentu na volební období 2014/2019, neboť APA jsou volně vybíráni osobami zvolenými do Parlamentu, nikoli orgánem.

Závěry Soudu

107 Úvodem je třeba připomenout, že vznik mimosmluvní odpovědnosti Unie je vázán na současné naplnění tří podmínek, a sice protiprávnosti jednání vytýkaného orgánu, skutečné škody a příčinné souvislosti mezi vytýkaným protiprávním jednáním a uplatňovanou škodou. Tyto tři podmínky jsou kumulativní, takže nesplnění některé z nich stačí pro zamítnutí návrhových žádání na náhradu škody

(viz rozsudky ze dne 21. února 2008, Komise v. Girardot, C-348/06 P, EU:C:2008:107, bod 52; ze dne 5. července 2011, V v. Parlament, F-46/09, EU:F:2011:101, bod 157, a ze dne 19. května 2015, Brune v. Komise, F-59/14, EU:F:2015:50, bod 71).

108 Pokud jde o protiprávní jednání dovolávané na podporu žádosti o náhradu majetkové újmy vyplývající ze ztráty možnosti být zaměstnána, je třeba konstatovat, že toto jednání spočívá především v údajném protiprávním odmítnutí Parlamentu poskytnout žalobkyni pracovní nástroje, které vyplývá z rozhodnutí ze dne 3. března a 2. dubna 2014. Jak bylo přitom konstatováno výše, tato výtka se ukázala jako neopodstatněná.

109 V každém případě, pokud jde o existenci újmy, v tomto případě majetkové, z ustálené judikatury vyplývá, že újma musí být řádně prokázána a musí být určitá (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 21. února 2008, Komise v. Girardot, C-348/06 P, EU:C:2008:107, bod 54, a ze dne 19. května 2015, Brune v. Komise, F-59/14, EU:F:2015:50, bod 76). Zejména pokud údajná újma spočívá jako v projednávané věci ve ztrátě možnosti, musí být ztracená možnost jednak skutečná (rozsudky ze dne 5. října 2004, Eagle a další v. Komise, T-144/02, EU:T:2004:290, bod 165, a ze dne 6. června 2006, Girardot v. Komise, T-10/02, EU:T:2006:148, bod 96), a jednak musí být tato ztráta konečná.

110 Stupně jistoty ohledně příčinné souvislosti je dosaženo tehdy, když protiprávní jednání, jehož se dopustil unijní orgán, někoho s určitostí připravilo nikoli nezbytně o přijetí do zaměstnání, u kterého dotyčný nebude moci nikdy prokázat, že na ně měl nárok, ale o vážnou šanci na přijetí na místo úředníka nebo zaměstnance s tím, že dotčené osobě tím vznikla majetková újma spočívající ve ztrátě příjmů (rozsudky ze dne 5. července 2011, V v. Parlament, F-46/09, EU:F:2011:101, bod 159, a ze dne 17. října 2013, BF v. Účetní dvůr, F-69/11, EU:F:2013:151, bod 73).

111 V projednávané věci má Soud za to, že i když si lze v praxi povšimnout, že v návaznosti na každé volby do Parlamentu je skutečně určitý podíl APA, odhadnutý žalobkyní na 60 % z těch, kteří byli dříve zaměstnáni, zaměstnán nově zvolenými členy Parlamentu bez ohledu na to, zda se jedná o členy Parlamentu, kteří vykonávali parlamentní mandát v předchozím volebním období, či nikoli, žalobkyně se nemůže rozumně dovolávat toho, že pokud by zůstala skutečně ve funkci během celého volebního období 2009/2014, měla by 60 % možnost, že přesvědčí nově zvoleného člena Parlamentu, aby využíval jejích služeb. Vzhledem k tomu, že její přijetí a případné pokračování jejího pracovního poměru nebo obnovení její pracovní smlouvy je z povahy věci závislé na existenci vztahu důvěry se členem Parlamentu, kterému poskytuje služby, nemůže si totiž být APA činný u člena Parlamentu jistý, že bude zaměstnán za účelem poskytování služeb jinému členovi Parlamentu ani že po jeho přijetí bude tentýž člen Parlamentu, opětovně zvolený, nadále využívat jeho služeb.

112 Kromě toho je třeba stran snížení šance být zaměstnán členem Parlamentu nově zvoleným na volební období 2014/2019 z důvodu pozdního poskytnutí pracovních nástrojů konstatovat, že tyto nástroje byly žalobkyni vráceny, když o ně požádala, přinejmenším ve lhůtě, která nebyla nepřiměřená. A dále, jak správně podotýká Parlament, pouhá fyzická přítomnost v prostorách Parlamentu nebo existence elektronické adresy tohoto orgánu nebo přístup na jeho intranet nelze rozumně považovat za určující skutečnost proto, aby byla osoba vybrána nově zvoleným členem Parlamentu jako budoucí spolupracovník. V každém případě lze shledat, že tyto aspekty mohou sice usnadnit komunikaci, avšak nepředstavují ani neposkytují žádnou záruku zaměstnání nebo přístupu k zaměstnání. Nelze je tedy spekulativně prohlásit za skutečnosti zakládající skutečnou a určitou možnost získat zaměstnání.

113 Nově zvolení členové mohou navíc mít před tím, než oficiálně nastoupí do funkcí v Parlamentu, kontakty a organizovat schůzky za účelem přijetí spolupracovníků v členském státě svého původu. Konečně s ohledem na význam, který žalobkyně spojuje s tímto aspektem pro získání zaměstnání jako APA, lze rozumně předpokládat, že vzhledem k tomu, že pracovala po dobu několika let jako APA, zachovala si dostatečnou síť kontaktů mezi členy Parlamentu a APA proto, aby byla informována o nabídkách pracovních míst, a mohla tedy snadno kontaktovat nově zvolené členy Parlamentu, aniž nutně potřebovala elektronickou adresu Parlamentu nebo přístup do jeho prostor. Ostatně

z informací, které poskytla v replice, vyplývá, že si zachovala vztahy s APA činnými u národní delegace parlamentní skupiny, jakož i s uvedenou delegací, takže jí všechny tyto osoby mohly předávat informace z Parlamentu.

114 Z výše uvedeného vyplývá, že i když žalobkyně skutečně mohla zůstat ve funkci a měla bezprostředně po vydání rozsudku CH k dispozici pracovní nástroje, její údajná možnost, že bude zaměstnána členem Parlamentu nově zvoleným na volební období 2014/2019, by spíše než na dostupnosti pracovních nástrojů nebo na její fyzické přítomnosti v prostorách Parlamentu spočívala na přednostech její kandidatury a jejího profesního profilu, který by se podstatně nezlepšil skutečným výkonem funkcí APA po dobu několika měsíců v roce 2014 navíc. Žalobkyně se ostatně nedovolává toho, že by podnikla zvláštní kroky u nově zvolených členů Parlamentu nebo že by jí některý z nich odmítl přijmout z toho důvodu, že nebyla fyzicky přítomna v prostorách Parlamentu nebo že neměla do 16. června 2014 elektronickou adresu tohoto orgánu anebo že měla nedostatečnou profesionální zkušenost jako APA.

115 Mimoto, jak zdůrazňuje Parlament, volební období 2014/2019 doposud neskončilo. Údajná ztráta možnosti se tak vůbec nezdá konečnou, neboť žalobkyně by – právě naopak – mohla být v budoucnu znovu zaměstnána jako APA.

116 Návrhová žádání na náhradu škody týkající se údajné ztráty možnosti být zaměstnána, posuzovaná z tohoto hlediska jak s ohledem na podmínku týkající se skutečnosti ztráty možnosti být zaměstnána, tak s ohledem na podmínku týkající se existence příčinné souvislosti, musí být zamítnuta.

117 Z výše uvedených úvah vyplývá, že návrhová žádání na náhradu škody týkající se náhrady majetkové újmy, která podle žalobkyně vyplývala ze ztráty možnosti být ve volebním období 2014/2019 zaměstnána členem Parlamentu, je třeba jako neopodstatněná zamítnout.

K nemajetkové újmě vyplývající z nezahájení správního šetření

Argumenty účastníků řízení

118 Žalobkyně se na podporu náhrady nemajetkové újmy, kterou oceňuje na 60 000 eur, dovolává okolnosti, že se jí stále nepodařilo domoci se zahájení správního šetření, které by mohlo prokázat existenci psychického obtěžování oznámeného v její žádosti o pomoc. Zrušení rozhodnutí napadených v projednávané věci nemůže takovou újmu, která je zjevně oddělitelná od protiprávního jednání zakládajícího zrušení těchto rozhodnutí, napravit. Uvádí, že její nemajetková újma spočívá zčásti na skutečnosti, že vzhledem k nezahájení správního šetření byla dotčena důstojnost její – podle ní obtěžované – osoby. Jak uvedl Soud v rozsudku ze dne 8. února 2011, Skareby v. Komise (F-95/09, EU:F:2011:9, bod 26), případné uznání existence psychického obtěžování, které zjevně závisí na zahájení a provedení správního šetření, může mít samo o sobě příznivý účinek v rámci terapeutického procesu psychického zotavení obtěžované osoby. Žalobkyně byla přitom jasně zbavena případného příznivého účinku, neboť přinejmenším k datu podání žaloby nebyla vypracována žádná zpráva ze správního šetření. K tomu se přidává skutečnost, že Parlament zjevně nezajistil, aby nová rozhodnutí přijatá ke splnění opatření vyplývajících z rozsudku CH byla zbavena vad, které odůvodnily zrušení předchozích rozhodnutí uvedeným rozsudkem, a že žalobkyně byla nucena podruhé zahájit postup před zahájením soudního řízení a poté řízení soudní proto, aby byla její práva uznána.

119 Parlament navrhuje výše uvedená návrhová žádání na náhradu škody zamítnout, přičemž tvrdí, že zřídil orgán, v daném případě zvláštní poradní výbor pro APA, který může vést správní šetření v případě stížnosti pro obtěžování, jehož domnělým pachatelem je člen Parlamentu. Pokud jde o lhůtu, ve které bylo správní šetření zahájeno, Parlament uvádí, že spíše než „provést kvazišetření bez vhodného rámce, což by ve skutečnosti neposkytovalo náležité záruky“, dal přednost „přijetí kogentního právního nástroje [v podobě vnitřních pravidel pro APA v oblasti obtěžování ze dne 14. dubna 2014], jenž může

článku 24 služebního řádu poskytnout užitečný účinek“ v kontextu zvláštních smluvních vztahů uzavřených s APA. Parlament se mimoto domnívá, že žalobkyně „nemůže s úspěchem tvrdit, že jí v důsledku toho, že nepřezkoumal její žádost o pomoc, vznikla oddělitelná nemajetková újma ocenitelná v penězích“.

Závěry Soudu

120 I když zrušení aktu stiženého protiprávností, jako jsou rozhodnutí ze dne 3. března a 2. dubna 2014 potvrzená rozhodnutím o zamítnutí stížnosti může samo o sobě přiměřenou a v zásadě dostačující nápravu veškeré nemajetkové újmy, kterou tyto akty mohly způsobit, nemůže tomu tak být v případě, kdy žalobce prokáže, že utrpěl nemajetkovou újmu oddělitelnou od protiprávnosti, na níž se zakládá zrušení, a kterou nelze tímto zrušením zcela napravit (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 6. června 2006, Girardot v. Komise, T-10/02, EU:T:2006:148, bod 131; ze dne 19. listopadu 2009, Michail v. Komise, T-49/08 P, EU:T:2009:456, bod 88, a ze dne 19. května 2015, Brune v. Komise, F-59/14, EU:F:2015:50, bod 80).

121 Je třeba konstatovat, že v projednávané věci žalobkyni jasně vznikla nemajetková újma zaprvé tím, že Parlament ke dni zahájení porady v projednávané věci stále nevyřídil její žádost o pomoc podanou na základě článku 24 služebního řádu; zadruhé že ke dni podání projednávané žaloby nebylo provedeno žádné správní šetření ve smyslu judikatury a zatřetí že – i když po tomto posledně uvedeném datu OOUS nakonec pověřil zvláštní poradní výbor pro APA, aby namísto něj provedl takové šetření – žalobkyně nebyla ke dni zahájení porady v projednávané věci stále informována o výsledcích tohoto šetření ani o případných opatřeních navržených kvestorům či předsedovi Parlamentu.

122 Přitom vzhledem k tomu, že k OOUS byla řádně podána žádost o pomoc, v dané věci dne 22. prosince 2011, kdy žalobkyně i dotčená členka Parlamentu vykonávaly své funkce v rámci orgánu, OOUS zůstává povinen provést správní šetření bez ohledu na to, zda údajné obtěžování skončilo.

123 Případné uznání existence psychického obtěžování na závěr správního šetření OOUS, případně vedeného s pomocí takového poradního výboru, jako je zvláštní poradní výbor pro APA, může totiž mít samo o sobě příznivý účinek v rámci terapeutického procesu psychického zotavení obtěžované APA (viz rozsudek ze dne 8. února 2011, Skareby v. Komise, F-95/09, EU:F:2011:9, bod 26), a bude také moci být použito obětí pro účely případné vnitrostátní žaloby, u které se uplatní povinnost OOUS poskytnout pomoc na základě článku 24 služebního řádu, přičemž ukončením zaměstnání APA tato povinnost nezanikne.

124 Dále tím spíše v takové věci, jako je projednávaná věc, kdy se v této fázi jedná pouze o tvrzené obtěžování, může provedení správního šetření naopak umožnit vyvrátit tvrzení údajné obětí a napravit v takovém případě křivdy, které by takové obvinění, které se nakonec ukáže jako neopodstatněné, mohlo způsobit na straně osoby dotčené šetřením jako domnělý obtěžovatel.

125 Mimoto, jak uvádí žalobkyně, pocit nespravedlnosti a muka, která způsobuje pro osobu skutečnost, že musí vést postup před soudním řízením a následně soudní řízení, aby byla uznána její práva, mohou představovat nemajetkovou újmu, kterou lze odvodit z pouhé skutečnosti, že se administrativa dopustila protiprávního jednání, přičemž tato újma je nahraditelná, není-li nahrazena uspokojením vyplývajícím ze zrušení aktu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 7. února 1990, Culin v. Komise, C-343/87, EU:C:1990:49, body 27 a 28). To platí především, pokud v rámci opatření vyplývajících ze zrušujícího rozsudku administrativa zopakuje nesrovnalosti stejné povahy, jako byly nesrovnalosti, které odůvodnily uvedené zrušení.

126 V projednávané věci Soud s ohledem na včasné nezahájení a neprovedení správního šetření navzdory tomu, že bylo požadováno v žádosti o pomoc později zopakované, a na skutečnost, že žalobkyně musela znovu podniknout kroky u správy Parlamentu a posléze podat novou žalobu, aby se domohla

uznání všech svých práv vycházejících z článku 24 služebního řádu, rozhoduje, že nemajetková újma vzniklá žalobkyni bude správně posouzena tím, že bude *ex æquo et bono* stanovena náhrada uvedené újmy na částku 25 000 eur.

127 Soud má rovněž za to, že je třeba vyhovět návrhu žalobkyně na to, aby tato částka byla zvýšena o úroky v sazbě stanovené ECB pro hlavní operace refinancování, zvýšené o dva procentní body. Vzhledem k tomu, že nebylo uvedeno datum, od kterého mají takové úroky z prodlení plynout, Soud rozhodl v rámci své pravomoci v plné jurisdikci (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. července 1998, Aquilino v. Rada, T-130/96, EU:T:1998:159, bod 39), že tyto úroky začínají plynout od data přijetí rozhodnutí o zamítnutí stížnosti, a sice dne 4. srpna 2014, neboť až do toho data měl OOUS v zásadě možnost zahájit správní šetření z titulu opatření vyplývajících z rozsudku CH, aby vyhověl žádosti podané v tomto smyslu žalobkyní dne 15. ledna 2014.

128 Pokud jde nakonec o argumentaci žalobkyně vycházející z porušení práva na účinnou procesní obranu a zásady řádné správy tím, že jí nebylo povoleno, aby jejímu slyšení zvláštním poradním výborem pro APA dne 15. ledna 2015 byli přítomni její advokáti, Soud se omezí na konstatování, že k vytýkaným skutečnostem došlo v každém případě až po podání žaloby k Soudu a nemohou být zohledněny jako takové při určování vzniklé újmy.

129 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy musí Soud:

— zrušit rozhodnutí ze dne 2. dubna 2014 potvrzené rozhodnutím o zamítnutí stížnosti, kterým Parlament v rozporu s článkem 266 SFEU odmítl žalobkyni zaplatit dodatečnou částku 5 686 eur z titulu výkonu rozsudku CH, a uložit Parlamentu povinnost, aby zaplatil žalobkyni tuto částku, zvýšenou od 1. července 2014, kdy skončil pracovní poměr APA žalobkyně, o úroky z prodlení v sazbě stanovené ECB pro hlavní operace refinancování, zvýšené o dva procentní body;

— zrušit rozhodnutí ze dne 3. března 2014 potvrzené rozhodnutím o zamítnutí stížnosti, kterým Parlament v návaznosti na zrušení rozhodnutí o zamítnutí žádosti o pomoc rozsudkem CH porušil článek 266 SFEU tím, že nenařídil v důsledku povinnosti poskytnout pomoc, kterou má na základě článku 24 služebního řádu, a povinnosti řádné péče zahájení správního šetření o údajném psychickém obtěžování;

— návrhová žádání na zrušení ve zbývající části zamítnout;

— uložit Parlamentu povinnost zaplatit žalobkyni částku 25 000 eur jako náhradu vzniklé nemajetkové újmy, zvýšenou od 4. srpna 2014 o úroky z prodlení v sazbě stanovené ECB pro hlavní operace refinancování, zvýšené o dva procentní body;

— návrhová žádání na náhradu škody ve zbývající části zamítnout.

K nákladům řízení

130 Podle článku 101 jednacího řádu, s výhradou ostatních ustanovení osmé kapitoly druhé hlavy uvedeného jednacího řádu ponese účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, vlastní náklady řízení a bude mu uložena náhrada nákladů řízení vynaložených druhým účastníkem řízení, pokud to druhý účastník řízení požadoval. Podle čl. 102 odst. 1 téhož jednacího řádu může Soud v souladu s požadavky ekvity rozhodnout, že účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, ponese vlastní náklady řízení, ale že se mu uloží pouze částečná náhrada nákladů řízení vynaložených druhým účastníkem řízení nebo se mu tato náhrada nákladů řízení neuloží.

131 Z důvodů uvedených v tomto rozsudku vyplývá, že Parlament je účastníkem řízení, který v podstatě neměl ve věci úspěch. Žalobkyně kromě toho v návrhových žádáních výslovně požadovala, aby byla Parlamentu uložena náhrada nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že okolnosti projednávané věci neodůvodňují použití ustanovení čl. 102 odst. 1 jednacího řádu, musí Parlament nést vlastní náklady řízení a nahradit náklady řízení vynaložené CH.

Z těchto důvodů

SOUD PRO VEŘEJNOU SLUŽBU (první senát)

rozhodl takto:

1) Rozhodnutí Evropského parlamentu ze dne 2. dubna 2014 potvrzené rozhodnutím ze dne 4. srpna 2014 o zamítnutí stížnosti se zrušuje v části, v níž jím Evropský parlament v rozporu s článkem 266 SFEU odmítl vyplatit CH dodatečnou částku 5 686 eur z titulu výkonu rozsudku ze dne 12. prosince 2013, CH v. Parlament (F-129/12, EU:F:2013:203).

2) Rozhodnutí Evropského parlamentu ze dne 3. března 2014 potvrzené rozhodnutím ze dne 4. srpna 2014 o zamítnutí stížnosti se zrušuje v části, v níž jím Evropský parlament v návaznosti na zrušení rozhodnutí Evropského parlamentu ze dne 15. března 2012 o zamítnutí žádosti o pomoc CH ze dne 22. prosince 2011 rozsudkem ze dne 12. prosince 2013, CH v. Parlament (F-129/12, EU:F:2013:203), nerozhodl o zahájení správního šetření o údajném psychickém obtěžování, a porušil tak článek 266 SFEU.

3) Návrhová žádání na zrušení se ve zbývající části zamítají.

4) Evropskému parlamentu se ukládá povinnost zaplatit CH částku 5 686 eur zvýšenou od 1. července 2014, data ukončení zaměstnání CH, o úroky z prodlení v sazbě stanovené Evropskou centrální bankou pro hlavní operace refinancování zvýšené o dva procentní body.

5) Evropskému parlamentu se ukládá povinnost zaplatit CH částku 25 000 eur jako náhradu vzniklé nemajetkové újmy zvýšenou od 4. srpna 2014 o úroky z prodlení v sazbě stanovené Evropskou centrální bankou pro hlavní operace refinancování zvýšené o dva procentní body.

6) Návrhová žádání na náhradu škody se ve zbývající části zamítají.

7) Evropský parlament ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené CH.

Barents Perillo Svenningsen

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 6. října 2015.

Vedoucí soudní kanceláře
W. Hakenberg

Předseda
R. Barents